



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **Mgr. J. H.**, narozený X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2025, č. j. MD-10955/2025-160/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 5. 3. 2025, č. j. MD-10955/2025-160/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 9. 5. 2024, č. j. MHMP 946047/2024/Čar (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Prvostupňové rozhodnutí uznalo žalobce vinným z porušení ust. § 13 odst. 1, 2 a § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za naplnění skutkové podstaty přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona uložena pokuta ve výši 8 000 Kč. Současně byla podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

II. Žalobní body

3. Žalobce v žalobě namítal, že sice předjížděl před přechodem pro chodce, ale na křižovatce s řízeným provozem, přičemž takové předjíždění je výslovně dovoleno ustanovením § 17 odst. 5 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Součástí křižovatek s řízeným provozem jsou pravidelně rovněž přechody pro chodce, pro ty však z logiky věci neplatí samostatné ustanovení § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, ale právě ustanovení § 17 odst. 5 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení je vůči obecnému zákazu předjíždění na přechodu pro chodce lex specialis. Jiný výklad by ostatně ani nedával smysl, neboť v takovém případě by bylo zakázáno předjíždět v zásadě na všech křižovatkách s řízeným provozem. Zákaz předjíždění na přechodu pro chodce, který je součástí křižovatk s řízeným provozem, by navíc ani neměl žádný smysl, ani účel, neboť v takovém případě je pro přechod vždy užit „Signál pro chodce se znamením Stůj!“ ve smyslu § 74 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého chodec nesmí vstupovat na vozovku, a vozovka je tedy (na rozdíl od přechodu pro chodce, který není součástí křižovatk s řízeným provozem) zcela vyhrazena vozidlům a nikoli chodcům. Předjíždění v předmětném případě tak je zákonem dovoleným jednáním.
4. Správní orgán však ve skutkové větě výroku o vině vůbec nespecifikoval, zda šlo o předjíždění v křižovatce s řízeným provozem či nikoliv. Rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky a žalovaný kromě toho rovněž neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností.
5. Žalobce dále namítl, že žalovaný o předmětné věci nerozhodl ve společném řízení s dalšími přestupky žalobce ze dne 23. 9. 2023 a 9. 11. 2023. Není pravdivý závěr žalovaného, že absorpční zásada byla naplněna, neboť v důsledku odděleně vedených řízení byly zaznamenány samostatně body v bodovém hodnocení řidiče, ačkoliv pokud by správní orgán prvního stupně a žalovaný dodržely ustanovení § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, byly by body v bodovém hodnocení řidiče žalobci zaznamenány pouze jednou. Rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky.
6. Žalobce nakonec namítl, že orgán prvního stupně při určování druhu a výměry správního trestu nepřihlédl ke všem kritériím podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, přestože to v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí (pouze konstatoval přítěžující okolnost spočívající ve spáchání více přestupků). Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalobce namítal, že sice předjížděl před přechodem pro chodce, ale na křižovatce s řízeným provozem, přičemž takové předjíždění je výslovně dovoleno ust. § 17 odst. 5 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalovaný k této námitce uvedl, že k přejetí přechodu pro chodce došlo až za křižovatkou (viz videozáznam). K námitce, že nebylo vedeno společné řízení, žalovaný toliko odkázal na napadené rozhodnutí. Pokud jde o odůvodnění sankce, odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce dne 6. 4. 2023 ve 13.09 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda, v Praze 8, v ulici Sokolovská, ve směru jízdy do centra, přičemž jel po tramvajovém pásu odděleném od vozovky obrubníkem, předjížděl vlevo jiná vozidla a před křižovatkou s ulicí Vacínova bezprostředně před přechodem pro chodce předjížděl jiná vozidla. Dále pokračoval v jízdě od ulice Heydukova k ulici Palmovka, přičemž nejel podél nástupního ostrůvku vpravo. Po celou dobu jela za ním hlídka Policie ČR, která jej následně zastavila a podrobila silniční kontrole.
9. Po postoupení zajištěných podkladů ze strany Policie ČR vyhotovil správní orgán I. stupně dne 25. 7. 2023 rozhodnutí v příkazním řízení č. j. MHMP 1565033/2023/Čar, kterým shledal žalobce vinným z porušení ust. § 13 odst. 1, 2 a § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, a tím naplnění skutkové podstaty přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona a zároveň ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, v souvislosti s porušením ustanovení § 6 odst. 8 téhož zákona, jelikož žalobce nepředložil během silniční kontroly řidičský průkaz. Rozhodnutím v příkazním řízení byla uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců.
10. Proti vydanému příkazu žalobce podal odpor, čímž byl příkaz zrušen a bylo nařízeno ústní jednání o přestupku na den 19. 9. 2023. K ústnímu jednání se žalobce bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, a proběhlo tak v jeho nepřítomnosti.
11. Následně správní orgán I. stupně dne 23. 11. 2023 přerušil zahájené řízení z důvodu účinnosti novely zákona č. 361/2000 Sb., a to do dne 31. 12. 2023. Dne 7. 2. 2024 správní orgán I. stupně zastavil zahájené správní řízení pro porušení ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, a tím naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
12. Správní orgán I. stupně dále nařídil nový termín ústního jednání na den 14. 3. 2024, zároveň k tomuto jednání předvolal svědka, zasahujícího policistu. Svědek byl vyslechnut, žalobce se k jednání nedostavil. Žalobce byl následně vyzván k uplatnění svého práva ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, čehož nevyužil.
13. Prvostupňové rozhodnutí ze dne 9. 5. 2024, č. j. MHMP 946047/2024/Čar, shledalo žalobce vinným z přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

14. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, kterým potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobce řídil osobní motorové vozidlo a během jízdy neoprávněně užil k jízdě tramvajový pás oddělený obrubníkem. Předjížděl vlevo jiná vozidla bezprostředně před přechodem pro chodce. Dále pak pokračoval v jízdě a nejel podél nástupního ostrůvku vpravo. Žalovaný shrnul, že ze spisové dokumentace a provedeného dokazování je jasné prokázáno porušení povinností řidiče stanovené v ust. § 13 odst. 1, 2, § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, a tím naplnění skutkových podstat přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje všechny části stanovené zákonem, tedy výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníka. Každá z částí rozhodnutí je dále rozepsána a obsahuje náležitosti stanovené v ustanovení § 68 odst. 2, 3, 5 správního řádu. V celém procesu správního řízení bylo postupováno dle zásad správního řízení stanovených v ustanovení § 2, 3, 4, 6, 7, 8 správního řádu. Rozhodnutí je přezkoumatelné. Vzhledem k obsahu spisu (fotodokumentace, videozáznam, úřední záznamy, oznámení přestupku, protokol o ústním jednání) dospěl žalovaný k závěru, že žalobce se bezpochyby výše citovaných přestupků dopustil.
15. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně rozhodoval o dalších přestupcích žalobce (přestupek ze dne 23. 9. 2023 a 9. 11. 2023), a to odděleně pod spis. zn. S-MHMP 2057735/2023/ŠkM. Žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pod č. j. MD-10492/2025-160/4. V těchto případech mělo být vedeno společné řízení.
16. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62): „*Samotné porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Uvedené ustanovení je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).*“ Dále je v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62), uvedeno: „*Z hlediska trestního práva tedy nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků.*“
17. Žalovaný uvedl, že rozhodnutím č. j. MD-10492/2025-160/4 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkových podstat přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 35 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

18. V současně projednávaném případě žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkových podstat přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 8 000 Kč.
19. V obou řízeních mu tedy bylo uloženo součtem 43 000 Kč. K tomu, aby absorpční zásada byla v daném řízení naplněna, nesmí suma obou pokut překročit 50 000 Kč, což dodrženo bylo. Účelem absorpční zásady je vyloučit odpovědnost delikventa pouze mimo rámec maximální zákonné sazby trestu, nikoli jej zprostit odpovědnosti zcela z důvodu výše minimální sazby trestu. Absorpční zásada prolamuje minimální sazbu trestu tak, aby součet samostatně uložených trestů nepřesáhl maximální sazbu trestu. Obě rozhodnutí jsou pak v souladu se zásadou absorpce, jelikož součet obou pokut činí 43 000 Kč, což je o 7 000 Kč méně, než je hranice maximálního správního trestu pokuty, jelikož za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu bylo možné uložit pokutu v rozmezí 25 000 – 50 000 Kč (zákon účinný v době spáchání přestupku). Vzhledem k přestupkové minulosti žalobce (viz evidenční karta řidiče), nebyl důvod snižovat dále sazby správních trestů. Žalovaný dodal, že během projednávání věci došlo k novelizaci zákona o silničním provozu, které má vliv na správní tresty v řízení uložené (původně uložen také správní trest zákazu činnosti), nicméně tento vývoj zohlednil již správní orgán I. stupně.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť účastníci ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili svůj nesouhlas s tímto postupem (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
21. Podle § 13 odst. 1, 2 zákona o silničním provozu: *„Podél nástupního nebo ochranného ostrůvku se jezdí vpravo; vlevo se smí jet jen tehdy, brání-li jízdě vpravo překážka nebo jestliže je to bezpečnější s ohledem na rozměry vozidla nebo nákladu. Při jízdě podél nástupního nebo ochranného ostrůvku je nutno dbát zvýšené opatrnosti. Podél tramvaje se jezdí vpravo, pokud není dopravní značkou "Objíždění tramvaje" povolena jízda vlevo. Na tramvajový pás v úrovni vozovky se smí v podélném směru vjet jen při objíždění, předjíždění, odbočování, otáčení, vjíždění na pozemní komunikaci, nebo vyžadují-li to zvláštní okolnosti, například není-li mezi tramvajovým pásem a okrajem vozovky dostatek místa; tramvajový pás zvýšený nad nebo snížený pod úroveň vozovky nebo od vozovky jinak oddělený například obrubníkem se smí přejíždět jen příčně, a to na místě k tomu přizpůsobeném. Při vjíždění na tramvajový pás nesmí řidič ohrozit ani omezit v jízdě tramvaj.“*
22. Podle § 17 odst. 5 zákona o silničním provozu: *„Řidič nesmí předjíždět*
a) *nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí,*
b) *jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet,*
c) *jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích,*
d) *na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a bezprostředně před nimi,*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

- e) *dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odstavce 1 nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v tomtéž směru jízdy,*
- f) *na křižovatce a v těsné blízkosti před ní; tento zákaz neplatí 1. jde-li o předjíždění vpravo podle odstavce 1, 2. jde-li o předjíždění jízdních kol, mopedů a motocyklů bez postranního vozíku, 3. na hlavní pozemní komunikaci, 4. na křižovatce s řízeným provozem.*
- g) *na železničním přejezdu a v těsné blízkosti před ním.“*
23. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případě, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.“
24. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“
25. Podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu: „Za přestupek se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.“
26. Soud se neztotožnil argumentací žalobce, že ust. § 17 odst. 5 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu je lex specialis k obecnému ust. § 17 odst. 5 písm. d) téhož zákona.
27. Určení toho, která z právních norem je speciální (lex specialis), stanoví zpravidla předmět právní úpravy (její dosah), na čím větší okruh právních vztahů norma dopadá, tím obecnější je a naopak (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2023, č. j. 1 Afs 131/2022-35).
28. Ust. § 17 stanoví výčet případů, kdy je zakázáno předjíždění (řidič nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí; nemohl by se bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet; ohrozil by nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích; na přechodu pro chodce a bezprostředně před ním; dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odstavce 1 nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v tomtéž směru jízdy; na železničním přejezdu a v těsné blízkosti před ním). Pouze zákaz předjíždění stanovený pod písm. f) citovaného ustanovení uvádí ze zákazu též výjimku, kdy obecně se nesmí předjíždět na křižovatce a v těsné blízkosti před ní; tento zákaz však neplatí pro řidiče jedoucího po hlavní pozemní komunikaci, nebo jde-li o předjíždění vpravo podle odstavce 1; na křižovatce s řízeným provozem smí předjíždět jen při světelném signálu nebo pokynu "Volno". Stanovení výjimky je uvozeno vyjádřením „tento zákaz neplatí“, přičemž „tento“ se vztahuje právě jen k předjíždění v na křižovatce.
29. Je zjevné, že výjimka je stanovena právě jen pro případ jízdy křižovatkou, nevztahuje se k dalším stanoveným zákazům předjíždění popsaným pod písm. a) až e) a g). Není racionálního důvodu pro výklad, kdy při předjíždění v křižovatce s řízeným provozem by neplatil zákaz předjíždění z důvodu nedostatečného rozhledu, nemožnosti se bezpečně zařadit, kdy by došlo k ohrožení dalších osob, na železničním přejezdu či na přechodu pro chodce. Tyto situace by byly nebezpečné a nežádoucí.

30. Obdobně by logikou žalobce bylo možné tvrdit, že i výjimky po dalších body [§ 17 odst. 5 písm. f) body 1 – 4] lze rozšiřovat na zákazy předjíždění pod písmeny a) až e) a g), tedy by mělo být dovoleno předjíždění jízdních kol, mopedů a motocyklů na přechodu pro chodce, což by též vytvářelo pro chodce nebezpečné situace.
31. Lze dodat, že ani důvodová zpráva k předmětnému ustanovení jiný úmysl zákonodárce nenaznačuje. Žalobce svůj výklad neopírá o judikaturu ani o odbornou literaturu.
32. Soud tedy uzavřel, že předjíždění na přechodu pro chodce je obecně zakázáno, protože je to extrémně nebezpečné místo s vysokým rizikem kolize s chodcem. Hmotnost a rychlost vozidel znamenají, že při střetu s chodcem má jasnou nevýhodu chodec, takže předjíždějící řidič by mohl chodce nevidět, nebo by nebyl schopen včas zareagovat a zastavit, čímž by ho vážně zranil nebo usmrtil.
33. Lze dodat, že žalovaný poukázal též na skutečnost, že přechod pro chodce je až za křižovatkou, když s ohledem na znění § 2 písm. x) zákona o silničním provozu bylo pro řidiče jedoucího směrem do centra hranic křižovatky místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá" před vjezdem do křižovatky a koncem křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovátku začíná zakřivení okraje vozovky (tedy místo před přechodem).
34. S ohledem na tyto závěry správní orgán ve skutkové větě výroku o vině neměl povinnost specifikovat, zda šlo o předjíždění v křižovatce s řízeným provozem.
35. Pokud je v této souvislosti dále namítáno, že žalovaný rovněž neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, námitka je příliš obecná na to, aby jí soud mohl vypořádat. Není zřejmé, ani jaké důkazy správní orgán měl provést a neprovedl, ani jakou skutečnost tyto důkazy měly prokázat.
36. Žalobce dále namítal porušení zásady absorpce.
37. Žalobci byla za přestupky spáchané dne 23. 9. 2023 a dne 9. 11. 2023 uložena pokuta ve výši 35 000 Kč, podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu (ve znění do 31. 12. 2023), kde rozmezí zákonné sazby činilo 25 000 Kč až 50 000 Kč (rozhodnutí žalovaného č. j. MD-10492/2025-160/4).
38. Podle § 41 odst. 1, 2 zákona o odpovědnosti za přestupky: *„Za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. Jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.“*
39. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky: *„Pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.“*
40. Podle § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu: *„Dopustil-li se řidič více přestupků nebo trestných činů, spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení a projednaných ve*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

společném řízení, zaznamenaná příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich.“

41. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, samotné porušení povinnosti vedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 10 As 22/2018-59, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Podle rozhodovací praxe NSS může být o těchto přestupcích vedeno i samostatné řízení za předpokladu, že se při ukládání sankcí za tyto přestupky uplatní absorpční zásada (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2005, č. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS, a ze dne 18. 6. 2009, č. 1 As 28/2009-1, č. 2248/2011 Sb. NSS). ... Nezákonnými by se tato rozhodnutí stala, pokud by o každém z těchto přestupků bylo rozhodnuto a přitom by se sankce za přestupek uložená dřívějším rozhodnutím nepromítla do výše sankce uložené pozdějším rozhodnutím.“* Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 As 351/2020-26, konstatoval: *„V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků nemůže být tato zásada porušena, proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 9 As 164/2018-36, č. 3963/2020 Sb.).“*
42. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ve věci žalobce mělo být vedeno společné řízení, nicméně absorpční zásada byla dodržena. Zohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu, konstatoval, že v obou řízeních mu byla uložena pokuta v celkové výši 43 000 Kč. Žalovaný uvedl, že tato výše nepřekročila částku 50 000 Kč, což je horní hranice sazby za přísněji trestný přestupek. Žalovaný vysvětlil, proč nebyl důvod ke snížení pokuty.
43. Žalobce nenamítá nic konkrétního k vypořádání problematiky aplikace zásady absorpce žalovaným, namítal toliko, že mu byly samostatně odebrány body v bodovém hodnocení řidiče.
44. Soud tuto námitku neshledal důvodnou. Předně žalovaný nerozhodoval o odebrání bodů v bodovém hodnocení řidiče, toto je až důsledek napadeného rozhodnutí. Dále Nejvyšší správní soud ze dne 20. 7. 2016, č. j. 2 As 321/2015-28, dospěl k jednoznačnému závěru, že nelze analogicky použít absorpční zásadu u záznamu bodů v případě vícečinného souběhu přestupků, které nejsou projednány ve společném řízení.
45. Nejvyšší správní soud uvedl, že smysl bodového systému je vyjádřen v § 123a zákona o silničním provozu. Prostřednictvím bodového hodnocení dochází k průběžnému sledování kázně i recidivy řidičů, což přispívá k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Bodové hodnocení řidičů v sobě obsahuje složku represivní i preventivní. Represivní složka spočívá v zaznamenávání bodů za spáchaný přestupek nebo trestný čin a zejména pak v samotné ztrátě řidičského oprávnění po dosažení 12 bodů. Složka preventivní v sobě zahrnuje možnost řidiče svým aktivním jednáním čelit hrozbě ztráty řidičského oprávnění, a to jednáním, které není bodově

hodnoceno, v důsledku čehož dochází k odečtu zákonem stanoveného počtu bodů. To má přispět k pozitivní motivaci řidičů k dodržování předpisů o provozu na pozemních komunikacích a k eliminaci těch, kteří se dlouhodobě a opakovaně porušování těchto předpisů dopouští (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010-89). V souvislosti se zaznamenáváním bodů do registru řidičů je třeba důsledně odlišovat dva typy řízení. Na jedné straně řízení přestupkové či trestní jako řízení o odpovědnosti za konkrétní přestupek nebo trestný čin a uložení sankce, v němž je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek nebo trestný čin a zda byl obviněný řidič jeho pachatelem, příp. další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty (zavinění atd.). Na druhé straně samotné zaznamenání bodů a následné řízení námitkové, tedy řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (evidenční kartě řidiče), jehož předmětem je posouzení, zda byl záznam bodů proveden v souladu se zákonem, tedy zda v jednotlivých případech bylo podkladem pro záznam pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38). Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, uvedlo, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tímto rozhodnutím byla otevřena možnost aplikace trestních zásad, které se projevují v řízení o přestupku i na řízení o záznamu bodů do registru řidičů. Na tomto podkladě se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, zdali lze závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, aplikovat i na bodový systém. Při posuzování otázky využití absorpční zásady ve formě souhrnného trestu na záznam bodů do registru řidiče je nezbytné odlišovat nalézací řízení, ve kterém se rozhoduje, zdali ke spáchání přestupku došlo, a samotné udělení bodů. Jak již bylo uvedeno, při udělení bodů příslušný správní orgán neposuzuje po skutkové ani právní stránce povahu přestupku, ale pouze dle přílohy k zákonu o silničním provozu do systému zanesení příslušný počet bodů odpovídající spáchanému přestupku. Zákon o silničním provozu neposkytuje správnímu orgánu prostor ke správnímu uvážení v otázce neudělení bodů nebo počtu bodů. Stanoví pouze povinnost příslušné body udělit. Nelze proto dovodit uplatnění absorpční zásady v podobě souhrnného trestu, neboť to neumožňuje právní úprava a povaha bodového systému. Příslušný obecní úřad nemá možnost zrušit, změnit či spojit nalézací řízení, nemá možnost správního uvážení o neudělení bodů či jejich počtu, a proto není možnost, jak by mohl samostatně souhrnný trest aplikovat. O využití souhrnného trestu lze uvažovat pouze v rovině nalézacího řízení u trestního řízení dle § 43 odst. 2 trestního zákoníku nebo u přestupkového řízení v mezích výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že někdy může u skutkově podobných případů docházet k značně odlišným dopadům v bodovém hodnocení, je logickým důsledkem zákonodárcem zvoleného právního řešení. Závěr neaplikovat absorpční zásadu v podobě souhrnného trestu do značné míry potvrzuje i úmysl zákonodávce. Předně zákon o silničním provozu neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo možnou procesní aplikaci souhrnného trestu. V trestním právu je soudu umožněno zrušit předešlý rozsudek. V řízení o přestupku Nejvyšší správní soud dovodil, že správní orgán má při rozhodování o přestupku, který měl být projednán ve společném řízení, povinnost při stanovení výše trestu přihlížet k předešlým trestům. Tento postup je správnímu orgánu

umožněn v rámci správního uvážení, které je možné u některých druhů trestu uplatit v rámci zákonem stanoveného rozmezí. U bodového systému nelze uplatit žádné z uvedených řešení. Pravomoc ke zrušení rozhodnutí nelze vyvodit z žádného ustanovení, přičemž tato možnost není využitelná kvůli rozdílnostem nalézacího řízení a následného zaznamenávání bodů a jejich časovému a institucionálnímu oddělení. Nelze uplatit ani postup dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, neboť v souvislosti s bodovým systémem zákon neupravuje možnost správního uvážení. Úmysl zákonodárce lze vyvodit i z vývoje ustanovení § 123c odst. 2 zákona o silničním provozu. Do 31. 7. 2011 se předmětné ustanovení nepojilo se společným řízením, ale bylo vázáno pouze na jednočinný souběh přestupků nebo trestných činů (tento závět potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009-93). Až po novele, která byla provedena zákonem č. 133/2011 Sb. kterým se mění zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, bylo předmětné ustanovení upraveno do současné podoby. Je tedy patrné, že zákonodárce se zamýšlel nad využitím absorpční zásady při udělování bodů a nezavedení institutu souhrnného trestu je jeho úmyslem, a nikoliv opomenutím, jak namítá stěžovatel. Užití analogie proto není namístě, jelikož chybí jedna z důležitých podmínek jejího uplatnění, a sice zákonodárcem nezamýšlená a jinak právně nepřijatelná mezera v zákoně, kterou je analogií potřeba zaplnit.

46. Soud tedy neshledal, že by skutečnost, že nebylo ohledně více přestupků žalobce vedeno společné řízení, mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když zásada absorpce byla dodržena, samotné rozhodnutí pak nestavoví, kolik bodů z karty řidiče má být strženo. Pokud by soud zrušil napadené rozhodnutí s tím, že mělo být vedeno společné řízení, tento požadavek by nebylo možné naplnit, neboť o přestupcích spáchaných dne 23. 9. 2023 a 9. 11. 2023 již bylo pravomocně rozhodnuto. Nadto ze zákonné úpravy provádění záznamů bodů v registru řidičů (jak ji vyložila judikatura) vyplývá, že zákonodárce zjevně počítal s variantou, že pokud o přestupcích nebude vedeno společné řízení, body budou zaznamenány samostatně.
47. Žalobce konečně namítal, že prvostupňový správní orgán při určování druhu a výměry správního trestu nepřihlédl ke všem kritériím podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky.
48. Podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky: *„Při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlídně zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchání přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, i) u pokračujícího, trvajících a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

49. Jak z povahy věci, tak i z příslušné judikaturní praxe plyne povinnost správního orgánu dostatečným způsobem uvést úvahy, jež ho vedly ke stanovení jak druhu, tak výměry správního trestu. Z odůvodnění by mělo být tedy bez dalšího patrné, jaké okolnosti a zvláštnosti konkrétního přestupku byly správním orgánem při individualizaci správního trestu zohledněny, ať již byly ve prospěch, či neprospěch pachatele. Každý uložený správní trest musí být dostatečně odůvodněn, čímž se rozumí takový způsob odůvodnění, aby odůvodnění nepřipouštělo jakékoliv pochyby o jeho přiměřenosti a o tom, že odpovídá individuálním okolnostem věci. Pro úplnost je třeba zdůraznit, že správní orgán musí zhodnotit všechny relevantní okolnosti daného skutku, avšak není povinen se vyjadřovat ke všem okolnostem uvedeným v zákoně, nejsou-li v konkrétním případě dány. V odůvodnění by tedy správní orgán neměl pracovat s okolnostmi, které v konkrétním přestupku naplněny nebyly. Opačný požadavek by vedl až k absurdním situacím, kdy by správní orgány zahrnovaly do svých rozhodnutích výčet třeba až desítek okolností vyplývajících ze zákona, které ovšem v konkrétně posuzovaném případě vůbec dány nebyly a dokonce třeba ani být dány vůbec nemohou (např. je-li postihována fyzická osoba nepodnikající za přestupek, bylo by nesmyslné se zabývat kritérii spjatými z podstaty pouze s právníckými osobami). BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮCHA, P., RIGEL, F., ŠTASTNÝ, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář. [Systém ASPI]
50. Správní orgán I. stupně uvedl zákonné rozmezí sazby pokuty 5 000 až 10 000 Kč, zohlednil, že byla narušena bezpečnost a plynulost silničního provozu, přihlédl k míře zavinění (byl shledán úmysl), žalobce věděl, že porušuje stanovené povinnosti, jako řidič se opakovaně dopouští přestupků v dopravě, jde o neukázněného řidiče, který neustále i vědomě porušuje povinnosti a nedochází u něj k nápravě. Správní orgán žádné polehčující okolnost neshledal, naopak přitěžuje spáchání více přestupků. Správní orgán též vysvětlil, proč uložil jako sankci pouze pokutu a nikoliv i trest zákazu řízení motorových vozidel. Žalovaný výrok o sankci přezkoumal, výši pokuty posuzoval vzhledem k naplnění zásady absorpce. Vzhledem k blanketnímu odvolání, které žalobce ani na výzvu nedoplnil, se žalovaný dále nebyl povinen detailně zabývat jednotlivými kritérii dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Soud zdůrazňuje, že ani v žalobě žalobce nenamítá, jaké skutečnosti byly zohledněny nesprávně k jeho tíži, či jaké polehčující okolnosti měly správní orgány vzít v potaz, soud má za to, že odůvodnění výše pokuty je srozumitelné a přezkoumatelné, nebyly opomenuty žádné významné okolnosti.
51. Soud tedy uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
52. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. září 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně